

n. 120; Pirrhing, l. 1 *Decret.*, tit. 9, n. 83; Reiffenstuel, *ib.*, num. 124; Sanig., *ibid.*, cap. 5, num. 5, et alii passim. Et ratio est, quia talis resignatio fit in favorem tertii, seu cum clausula *Non aliter*, et simul involvit pactionem quamdam præviam, quæ circa spiritualia, vel connexa spiritualibus labem semper continet Simonie jure ecclesiastico prohibitam; cap. *Quæsitum* 5, De rerum permutat., cum similibus; solus autem Papa de plenitudine suæ potestatis, potest dispensare supra jus ecclesiasticum, et purgare seu tollere talem labem Simonie, cap. *Proposuit* 4, De concess. præbend., et faciunt dicta *supra*, n. 38.

(46. Resignatio beneficii conditionalis, quæ fit cum reservatione perpetua certæ pensionis, in pecunia vel parte fructuum, verb. gr. tertia, vel dimidia, non potest admitti ab ordinario Papa inferiore, sed solum ab ipso Summo Pontifice. Parisius, lib. vi *De resignat. benefic.*, q. 7, n. 3, et q. 2, n. 1 et 2; Azorius, part. II, lib. VII, c. 20, quæst. 1, et cap. 21, qu. 7; Pirrhing, *loc. cit.*, n. 80, ubi testatur de communi: et ratio est, quia talis resignatio est jure communi canonico prohibita, cum beneficia regulariter dividi nequeant; cap. *Majoribus* 8, De præbend., et sine diminutione sint conferenda, cap. *unic.* *Ut ecclesiastica beneficia sine diminutione conferantur.* Beneficium autem dividitur, vel saltem cum diminutione confertur, cum uni pensio, vel fructus ex beneficio dantur, alteri vero jus, et titulus beneficii confertur, adeoque, etc. Tum quia resignare beneficia sua sub reservatione pensionis perpetuæ coram ordinario Papa inferiore est Simonia juris ecclesiastici, ut tradunt Abbas, Covarr., Suarez, Valentia, Bonacina, Castropal. Diana, Barbosa, Leurenus citati et secuti a La Croix, l. IV num. 1056, quia est pactum in materia beneficiaria, per text. in cap. *Quæsitum* 5, De rerum permutat., cap. *Super hoc* 6, De renuntiation., cap. *Matthæus* 23, de Simonia, et Extravagant. *Detestabile*, eod. inter communes, cum similibus: Simoniam autem juris ecclesiastici purgare et tollere potest solus Papa, cum ipse solus possit de plenitudine suæ potestatis supra omne jus ecclesiasticum dispensare, cit. cap. *Proposuit* 4, De concess. præbend.

(47. Quandoque autem, quomodo et ex quibus causis possit episcopus pensionem imponere. (Vide verb. *PENSIO*, a num. 14 ad 28.

(48. Resignatio beneficii cum reservatione regressus, ingressus vel accessus non potest fieri in manibus ordinarii Papa inferioris, sed solum in manibus ipsius Summi Pontificis. Conc. Trid., sess. xxv. *De reform.*, c. 7; S. Pius V, const. incip. *Romani Pontificis providentia*, et tenet communis doctorum, teste Pirrhing, *loc. cit.*, n. 81. Quid autem sit regressus et ingressus, vel accessus, vide sub. n. 10.

(49. Beneficia reservata, quorum collatio spectat ad solum Papam, quamvis possint simpliciter dimitti in manibus ordinarii Papa inferioris, dummodo hic aliis illa non

conferat, tamen nequeunt resignari cuipiam alteri, sive ex causa permutationis, sive in gratiam et favorem tertii, nisi in manibus Papæ. Sic expresse statuit revocando omnes similes licentias et facultates Innoc. IV, constit. incip. *Sicut bonus pastor*, et concordat *Regula tertia cancellariæ*, et tenent doctores communiter.

(50. Resignatio beneficii facta cum pacto, ut resignatarius solvat expensas factas olim a resignante in assecutione illius beneficii, est Simonica, unde non potest fieri in manibus ordinarii Papa inferioris. Parisius, lib. XIV *De resignation. beneficiorum*, quæst. 5, n. 1, et ipso teste, communis aliorum; in beneficiis enim ecclesiasticis omnis pactione, omnisque conventio debet omnino cessare, cap. *Super eo* 7, De transactionibus, c. ult. *De pactis*; c. *Quæsitum* 4, De rerum permutat., cap. *Super hoc* 5, De renuntiat., cap. *Matthæus* 23, De Simonia, cum similibus, super quibus juribus ecclesiasticis solus Papa potest dispensare, ex cit. c. *Proposuit* 4, De concess. præbend. Vide verb. *TRANSACTIO*, n. 17.

(51. Resignatio facta cum pacto, ut resignatarius solvat omnes expensas factas in admissione resignationis, atque expeditione bullarum ab utraque parte cæteroquin facienda, est Simonica, nec potest admitti ab ordinario Papa inferiore. Sic Parisius, cit. quæst. 5, n. 6; Suar., *De relig.*, tr. 3, lib. IV, cap. 34, n. 19; Garcias, part. XI *De benefic.*, c. 3, n. 148; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 78; Pirrhing, *loc. cit.*, n. 19, et ipso teste, alii communiter per rationem et jura adducta num. anteced. (52. Ipsi tamen doctores hoc limitant, nisi talis conventio et pactione Summo Pontifici declaratur, et ab ipso approbetur, quia cum talis Simonia sit solum ecclesiastica, potest eam Papa purgare, et penitus tollere, cum ipse de plenitudine suæ potestatis possit supra omne jus ecclesiasticum dispensare, ex cit. cap. *Proposuit* 4, De concess. præbend.

(53. Resignatio beneficii facta cum certa confidentiali, seu pacto inito, ut resignatarius postea illud suo tempore cedat certo suo consanguineo, vel affini, aut amico, est omnino illicita, nulla, ac Simonica, Simonia confidentiali expresse damnata a Pio IV, constit. incip. *Romanum Pontificem*, et a S. Pio V, const. incip. *Intolerabilis*.

(54. Resignatio beneficii, ut sit licita et valida, debet esse spontanea et libera, non vi aut gravi metu extorta, alias vel ipso jure erit nulla et invalida, vel saltem per iudicis officium ad partis petitionem erit rescindenda. Parisius, *De resignat. benefic.*, lib. XIII, quæst. 2, n. 8; Garcias, part. XI *De benefic.*, cap. 3, n. 143; Aloysius Riccius, part. II *Præcis resolut.* 483, n. 3, cum Rota ibi citata, et pluribus aliis Abbas, in c. *Ad aures*, n. 8, et c. *Ad audientiam*, n. 1, De his, quæ vi metusve causa fiunt; Azorius, part. II, lib. VII, c. 27, q. 1 et 3; Pirrhing, *loc. cit.*, n. 84; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 3, et alii passim, per text., in c. *Abbas* 1, c. *Ad aures* 3, et c. *Ad audientiam* 4, De his, quæ vi me-

tusve causa fiunt. V. Addit. Cas. sub n. 18.

(55. Resignatio beneficii ut sit licita et valida, debet etiam esse pura et libera ab omni pecunia, et omni pactione seu conventionem dandi aliquod temporale intuitu ipsius, aliter est Simonica. *Communis* per text. in c. *Super hoc* 6, De renunt., c. *Cum pridem* 4, et c. ult. *De pactis*, c. *Matthæus* 23, et c. *Tua nos* 34, De Simonia, et Extravagant. *Cum detestabile*, eod. inter communes, cum similibus.

(56. Resignatio pura, seu simplex et absoluta admitti potest ab episcopo sub justis et certis causis assignatis a S. Pio V, constit. 58, incip. *Quanta Ecclesia*, et adductis *supra* n. 31, ex præcis suis verbis. Vide *ibi*.

(57. Permutatio beneficiorum est reciproca beneficiorum resignatio facta adinvicem inter permutantes ex justa causa et auctoritate legitimi superioris. Ita in re communis.

(58. Justa causa faciendi dictam permutationem coram ordinario est necessitas vel utilitas Ecclesiæ. *Communis*, per text. in cap. *Quæsitum* 6, De rerum permutat.

(59. Necessitas vel utilitas non requiritur ex parte utriusque ecclesiæ, sed sufficit ex parte unius. Sic communis doctorum quoad necessitatem; et quamvis quoad utilitatem velint aliqui, quod requiratur ex parte utriusque ecclesiæ, tamen opinio communior tenet, sufficere ex parte unius, per text. in cit. c. *Quæsitum* in fine, ibi: « Ut qui uno loco minus sunt utiles, alibi se valeant utilius exercere; » Garcias, *De benefic.*, part. XI, c. 4, n. 46; Ventriglia, tom. II, adnot. 4, § 3, n. 28; Leurenus, par. III, q. 369; La Croix, lib. IV, n. 1101, et alii plures.

(60. Imo non solum utilitas Ecclesiæ, sed etiam utilitas ipsorum beneficiorum est sufficiens, et justa causa faciendi permutationem coram ordinario. C. *Cum universorum* 8, De rerum permutat., ubi legitur: « Permutatio beneficiorum facta eo quod utilitati utriusque permutantium imminere crederetur, ibi: « Quam utilitati utriusque imminere credebant, » et *ibi* Glossa, verb. *Utilitati*, et Abbas, n. 7; Garcias, *loc. cit.*, cap. 4, n. 47; Barbosa, *loc. cit.*, n. 127; Lambertini, *De jure patronat.*, par. I, lib. II, q. 6, n. 39; Genuens., in *Præxi*, c. 63, num. 10, vers. *Circa*; Ventriglia, *loc. cit.*, n. 19; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 73, et alii plures contra Parisium, Tuschum, Zerolam, et alios.

(61. Permutatio beneficiorum, ut sit licita et valida, debet fieri auctoritate legitimi superioris; unde si fiat privata auctoritate permutantium, est Simonica. *Communis*, per text. in cit. cap. *Quæsitum* 5, De rerum permutat. (62. Hinc permutantes privata sua auctoritate sine consensu legitimi superioris perdunt sua beneficia, cap. *Cum olim* 7, De rerum permutatione, juncto ejus summatario, in quo sic expresse habetur: « Beneficia sua perdunt, qui ea propria permutant auctoritate; » et concordat cap. *Si quis episcopus* 7, quæst. 1, et cap. *Quanto* 3 De translat. episc.

(63. An autem sint privati suis beneficiis,

ipso jure, vel privandi sint per sententiam, variant doctores. Navarrus enim, Lessius Layman, Castropal., Cochier apud Leuren par. IV, qu. 847; Reiffenstuel, *loc. cit.*, num. 86, et alii dicunt eos, qui beneficia permutant propria auctoritate non amittere illa ipso jure, ideoque posse propria auctoritate ad illa redire saltem pro foro conscientie, quandiu per sententiam non privantur, ut videtur innui in cit. cao. *Olim* 7, De rerum permut. Garcias autem, par. XI, *De benefic.*, c. 4, n. 59; Barbos., *loc. cit.*, n. 173; Suarez, lib. IV, cap. 37, n. 41; Pirrhing, lib. III *Decretal.*, tit. 19, n. 24; Busenbaum, lib. III, part. I, tract. 1, dub. 3, artic. 3, cum aliis ibi citatis, et plures alii probabilis volunt, quod hodie tales permutantes sint ipso jure privati suis beneficiis, simulque excommunicati ante iudicis sententiam, juxta Extravagant. *Cum detestabile*, De Simonia, inter communes.

(64. Legitimus superior, qui potest auctoritatem præstare permutationi beneficiorum, est solus Papa quoad beneficia majora et reservata. Beneficia enim reservata, quorum collatio spectat ad solum Papam, prohibentur resignari, et consequenter permutari coram ordinario Papa inferiore. Innocent. IV, constit. incip. *Sicut bonus pastor*, Extravagant. *Execrabilis*, § *Quæ omnia*, De præbend., et concordat *Regula tertia Cancellariæ*.

(65. Item legitimus superior pro admitenda permutatione beneficiorum est episcopus loci, in quo sunt beneficia. C. *Quæsitum* 5, De rerum permutat., c. *unic.* *de rerum permutat.* in 6, et communis doctorum.

(66. Item omnis ordinarius, seu prælatus habens jurisdictionem episcopalem, vel quasi, etiamsi forte dignitatem episcopalem non habeat, quia hæc facultas competit superiori ratione jurisdictionis, et non ratione dignitatis. Abbas, in cit. cap. *Quæsitum*, n. 4; Garcias, cit. cap. 4, n. 70, cum aliis ibi citatis; Ventriglia, *loc. cit.*, n. 20; Barbosa, *loc. cit.*, n. 173, cum aliis ibi adductis; Leuren., *loc. cit.*, qu. 852, et alii passim.

(67. Item vicarius generalis episcopi, vel alterius ordinarii, si ad id facultatem specialem habeat, secus vero, si illam non habeat. Garcias *loc. cit.*, cap. 4, n. 74; Azorius, cit. cap. 29, q. 4; Bellamer., par. I, qu. 3; Barbos., *loc. cit.*, n. 177; Leurenus, *loc. cit.*, qu. 480; Ventriglia, *loc. cit.*, n. 21, ubi dicit hoc esse indubitatum apud omnes.

(68. Item capitulum, seu vicarius capitularis, sede vacante, ubi beneficiorum collatio spectat communiter ad episcopum et capitulum, et ubi beneficia spectant ad collationem tertii. Non autem si spectent ad collationem episcopi tantum. Garcias, *loc. cit.*, n. 75; Ventriglia, *loc. cit.*, n. 13; Barbosa, *loc. cit.*, n. 176; Leuren., *loc. cit.*, q. 849.

(69. Item visitator seu administrator ecclesiæ vacantis a Papa constitutus. Leuren., *loc. cit.*, q. 850; La Croix, lib. IV, n. 1094; Cochier, et alii passim.

(70. Si permutantes habeant beneficia in

diversis diocesis, requiritur utriusque episcopi auctoritas, vel utriusque vicarii generalis ad id specialem facultatem habentis; potest tamen unus episcopus, vel vicarius totum negotium committere alteri. *Garc., loc. cit.*, n. 65; *Novar., Sum. Bull.*, verb. *Beneficior. resignat.*, n. 20; *Ventr., loc. cit.*, n. 22; *Leuren., loc. cit.*, q. 829; *La Croix, loc. cit.*, n. 1095, et alii passim.

(71. Ordinarii possunt permutationes admittere etiam in mensibus Apostolicis seu Papalibus, quia beneficia, quae vacant per resignationem non reservantur per alternativam, ut excipit *Regula 8 Cancellariae*, et sic censuit sacra congreg. Episcop. sub die 14 Maii 1583; apud *Barbosam, loc. cit.*, n. 174.

(72. Inferior collator, qui nec est episcopus, nec jurisdictionem episcopalem, nec quasi episcopalem, habet, non potest praestare auctoritatem pro permutatione beneficiorum. *Garc., loc. cit.*, n. 68 et seq.; *Barbosa, l. c.*, n. 173, cum aliis ibi citatis; *Ventrigl., loc. cit.*, n. 25, et alii contra *Silvestrum* et *Angelum*.

(73. An ordinarii, cessante pacto partium, in permutatione beneficiorum mandare possint, quod recipiens beneficium pinguis solvat aliquam pensionem alteri suo tempore duraturam ad coequandos fructus utriusque beneficii? *Vide verb. Pensio, n. 24.*

(74. Quamvis beneficiorum permutatio non possit fieri propria auctoritate, possunt tamen permutare intendentes inter se tractare et convenire de permutatione faciendae, si accessura sit auctoritas superioris, in cuius manibus ea resignare intendunt; *Abbas, in cit. c. Quasitum 5, De rerum permutat. n. ult.*; *Rebuff., in Prax. benefic., tit. De permutat.*, n. 52; *Reiffenstuel, lib. 1 Decretal., tit. 9, n. 102*; *Pirrhing, lib. III Decretal., tit. 19, n. 21*, et alii passim. Et ratio est clara, quia talis praevius tractatus est medium moraliter necessarium ad permutationem faciendam, ne alioquin hanc intendens caeco modo suum beneficium permutare cogatur cum beneficio alterius, ignorans, an alter ad hoc sit paratus; concessio enim sine, scilicet permutatione beneficiorum, censentur etiam concessa media, sine quibus finis commode obtineri nequit, l. *Cuius iurisdictio 2, ff. De iurisdictioe*, ibi: «Cuius iurisdictio data est, ea quoque concessa esse videntur, sine quibus iurisdictio explicari non potest;» cap. *Praeterea 5, De offic. iudic. deleg.*, ibi: «Quia ex eo, quod causa sibi committitur super omnibus, quae ad causam ipsam spectare noscuntur, plenariam recipit potestatem;» cap. *Suspensionis 39, eod.*, ibi: «Cui sicut iurisdictio, sic et caetera, sine quibus explicari non potest, intelligantur esse commissa.» *Vide verb. Pensio, n. 27.*

(75. Beneficia jurispatronatus nequeunt permutari coram ordinario sine consensu patronorum. *Barbosa, loc. cit.*, n. 182; *Moveta, De commutat. ultim. volunt.*, cap. 10, n. 369; *Stephanus Gratian., Discept. forens.*, cap. 835; *Castropal., tract. 13, d. 6, part. III, § 2, n. 4*; *Garcias, De benefic.*, part. XII,

cap. 3, n. 19; *Lotter., De re benefic.*, lib. II, q. 14, n. 75 et seq.; *Ventrigl., loc. cit.*, n. 27; *card. de Luca, De benefic.*, disc. 40 et disc. 49; *La Croix, loc. cit.*, n. 1071; *Lambertin., De iurepatron.*, part. I, lib. II, q. 6; *Rota, in Gerunden. beneficium de Agulana*, 8 Martii 1627, et 21 Feb. 1628. *coram D. Pirovano*, quam citat *Barbosa, loc. cit.*, et sic tenent doctores passim, arg. cap. *Monasterium 23, caus. 16, q. 7*. Ipsorum enim patronorum interest, ne, ipsis neglectis, aliqui instituuntur in beneficiis forte ipsis infensi et inimici. *Vide supra n. 22.* (76. Unde si permutatio fiat sine consensu patronorum, et ipsi reclamant, vacat beneficium, potestque a patronis praesentari alius post sententiam de nullitate inducente vacationem; *Lotter., De re benefic.*, lib. II, q. 14, n. 75 et seq., et n. 84; *Ventriglia, loc. cit.*, n. 27; *Germinian., Garcias, Selva, Lambertin., card. de Luca, et alii*; quos citat et sequitur *La Croix, loc. cit.*, n. 1091.

(77. Si autem sic facta sit permutatio ob ignoratum patronum, potest sic permutans redire ad beneficium, etiam invito patrono, quia nec contempsit, nec ingratus fuit. *Rota, in Gerunden. Permutationis*, 5 Julii 1595, *coram D. Litta*, quam refert *Garcias, De benefic.*, p. XI, cap. 3, sub n. 19; *Lotter., loc. cit.*; *Leuren., loc. cit.*, quæst. 294; *Ventriglia, loc. cit.*, n. 27; *Bellamer., Gamb., Lambertin., et alii citati et secuti a La Croix, loc. cit.*, n. 1091. (78. Verum si patroni requisiti pro suo consensu illum denegent sine justa causa, potest episcopus auctoritate valide praestare sine eorum consensu, si permutatio petatur in magnam Ecclesiae utilitatem, cum in tali casu non censeantur contemni patroni. *Felinus, in cap. Cum accessissent, n. 30, De const.*; *Ventriglia, loc. cit.*, n. 27; *Stephan., Gerosa, Rebuff., Abbas, Covarr., Lambert., Garc., Tondut., Cochier, qui dicunt sic declarasse sacram congregationem, ut refert et sequitur La Croix, loc. cit.*, n. 1091.

(79. Etiam si permutatio fiat coram Summo Pontifice sine consensu patroni, adhuc dicit *Lotter., loc. cit.*, fore irritam reclamante patrono, nisi Papa derogaret iuripatronatus, quia non aliter censetur consentire. *Card. de Luca, De beneficiis, discurs. 40, n. 3 et a n. 9, et discurs. 49, n. 5*; *La Croix, loc. cit.*, et 1091, et alii.

(80. Permutatio beneficii debet fieri cum altero vero beneficio, nec potest fieri coram ordinario cum pensione. *Barbosa, loc. cit.*, n. 178; *Reiffenstuel, lib. I, tit. 9, n. 100*; *La Croix, loc. cit.*, n. 184; *Leuren., part. III, qu. 821, et alii passim*; in iure enim est solum permissum episcopis, ut admittere possint permutationem beneficii cum beneficio: unde non est extendenda haec facultas ultra proprietatem verborum ad permutationem beneficii cum pensione, arg. c. *Cui de non 27, De praebend. in 6*. Cum enim versemur in materia potius odiosa, quam favorabili, utpote contra dispositionem antiquorum canonum generaliter prohibentium quamlibet actionem in

beneficiis, nulla est hic faciendae extensionis, arg. cap. *Odia 15, De regulis juris in 6*.

(81. Ad validitatem resignationum et permutationum beneficiorum requiritur necessarium earum publicatio facta iuxta formam indictam a Greg. XIII, const. 96, incip. *Humano vix iudicio*, quae, ut ab omnibus in promptu habeatur, hic ad litteram datur.

« GREGORIUS, episcopus, etc.

« Humano vix iudicio ita bene quidquam, et providenter sanciri potest, quin usus saepe aperiat, doceatque, id quod salubre fore credebatur, minus experiendo prodesse, quod in illis constitutionibus, quas ad prohibendas simulatas occultasve beneficiorum ecclesiasticorum resignationes diversi Romani Pontifices multifariam ediderunt, et fel. record. Pius V, praedecessor noster novissime promulgavit, cognoscimus accidisse.

« § 1. Nos hoc malum, prout occasio, necessitasque postulat, coercere volentes, statuimus, ut posthac omnes, et quaecunque resignationes, etiam causa permutationis, ac commendarum, et etiam litteris Apostolicis non confectis, et possessione non habita, nec non litis et iurium quorumcunque concessionibus ac retrocessionibus, quae deinceps de quibuscunque beneficiis ecclesiasticis in nostris, seu Rom. Pontif. pro tempore existentis manibus, ac etiam coram notario publico et testibus fient, et a nobis, vel illo, seu nostro, vel illius mandato admittentur, et super eis provisiones, et quaecunque aliae dispositiones, sive temporales, sive perpetuae, ut ad hoc mandata Apostolica sub quacunque forma, et quibuscunque etiam S. R. E. card. ac piis locis quocunque privilegio suffultis facta publicari debeant cum litteris Apostolicis desuper confectis intra sex menses, si beneficium citra montes fuerit, ultra vero intra novem, a data concessionis gratiae, non autem a die praestiti super ea consensus numerandos, etiam si postea concessio gratiae huiusmodi, ex quavis causa, diversisque subsequentibus datis, ac quotiescunque, et quovis modo reformata et valida reddita fuerit, pluresque et quotquot in alium, vel alios concessionibus, ac etiam in ipsummet primum resignantem vel cedentem, retrocessionibus, termino praedicto nondum elapso intercesserint, ita ut unicus duntaxat terminus omnibus his successivis cessionibus, ac retrocessionibus decurrat, ut qui postremus gratiam habuerit, publicationem huiusmodi facere, caeteraque omnia hic praescripta, intra eundem terminum praestare teneatur.

« § 2. Ipsa autem publicatio in cathedrali, et in beneficii ecclesia, vel ecclesiis, si in pluribus illud sit, fiat ubique, dum frequens populus ad missarum solemniam convenerit, palam omnibus litterae Apostolicae praedictae, earumque transumptum authenticum exhibeatur, claraque, et intelligibili voce resignatio seu cessio huiusmodi, ac beneficii qualitas et invocatio, nominaque, et cogno-

mina resignantis, seu cedentis, ac illius, in cuius favorem gratia huiusmodi facta est, pronuntientur; ita ut haec omnia possint ad notitiam omnium ibi existentium verisimiliter pervenire, scriptumque de his omnibus exemplum collatum valvis diatarum ecclesiarum affixum relinquatur. Si vero ecclesia beneficii ruralis sit, aut populo conventuque careat, eo casu in parochiali, intra cuius parochiae limites beneficium ipsum consistit, et in cathedrali ecclesia, vel si locus bello, seu peste, aliisve manifestis periculis subiaceat, tunc in proxima parochiali, ac etiam in cathedrali, vel si aditus ad illas, aut utramvis minime sit securus, in alia cathedrali vel parochiali viciniori periculis immuni publicatio huiusmodi peragatur.

« § 3. Jus quoque, in quem disponi vel mandari de beneficio etiam litigioso vel accedente non possessore, sub quacunque forma contigerit possessionem beneficii intra dictum tempus vigore litterarum Apostolicarum desuper confectarum, nec alias apprehendere debeat, et si propter litem aut aliud legitimum impedimentum nequiverit, saltem litteras Apostolicas cum earum publicatione, si tunc facta erit, iudici seu executori illarum, vel aliis, ad quos pertinet, per se vel procuratorem suum legitimum intra idem tempus praesentare, et apud illum, vel illos pro ipsarum litterarum executione instare, et possessionem huiusmodi instanter petere teneatur.

« § 4. Caeterum modus, et forma hic tradita semper, et ubique debeat observari, nec alia, vel aequipollens ullo modo admitti in omnibus huiusmodi resignationibus, cessionibus et retrocessionibus, de quibuscunque ecclesiis, monasteriis, prioratibus, tam virorum quam mulierum, dignitatibus, officiis et beneficiis ecclesiasticis, saecularibus, et quorumvis ordinum, etiam militarium, regularibus, etiam electivis, et manualibus, ac etiam de iurepatronatus laicorum illustrium, et alias quomodocunque existentibus, sive pacificis, sive in petitorio, sive in possessorio litigiosis, etiam de quibus in consistorio nostro disponi consuevit, seu debet, quae posthac ex quacunque causa fient, et per Nos, ac praedictos successores, extra tamen dictum consistorium, administrationis, possessionis, fructuum etiam omnium, ac rerum, et iurium quorumcunque; ad praedictorum tamen observationem eum, in quem iuris sit cessio beneficii, quod tempore cessionis huiusmodi, et ante illam vigore litterarum Apostolicarum, ut supra, si ad id tenebantur, publicatarum realiter possidebat, nolimus obligari.

« § 5. Quod si quidquam praedictorum omnium fuerit, dictis terminis, ut cuique praescripti sunt, elapsis, omnes dispositiones, et gratiae resignatorum et cessorum beneficiorum, aut iurium huiusmodi, cum omnibus inde secutis, sive de pacificis, sive de litigiosis, sint irritae, et inanes, nullaque alia gratia super huiusmodi beneficio, sive jure cesso, iis, quibus concessa fuerit, suf-

fragetur, sed ipsi tales inhabiles et incapaces sint ad hujusmodi beneficia sic resignata et cessa, quocumque obtinenda, illaque, sive jura ab ipsa statim prima resignatione seu cessione, etiamsi illæ alias nullæ et invalidæ essent, vacavisse et vacare censeantur eo ipso, nec resignantibus seu concedentibus, si postea in sua possessione remanent, constitutiones de annali et triennali possessore, nec præsumptæ, aut tacite retrocessiones, etiam propter diuturnam continuatæ possessionis hujusmodi tolerantiam nec omnino aliud jus, vel beneficium ullo tempore suffragetur, sed ipsa beneficia sive jura sic a principio vacantia, a Sede Apostolica prædicta duntaxat impetrari valeant, ac concedi. Illorum vero impetrationes, vel etiam motu proprio concessionem quibuscunque derogationibus suffultæ, nunquam sub clausulis generalibus, aut vacationum modis conditionalibus, vel implicitis comprehendantur, sed specialiter et expresse ob non servatam præsentis constitutionis formam, ac cum declaratione nominum et cognominum resignantis seu cedentis, et gratiam habentis dispositive, et non conditionaliter fieri omnino debeant, et quicumque sic impetrans, aut gratiam, etiam motu simili habens præfinitum cuique casu tempus prædictum a data concessionis gratiæ sibi factæ hujusmodi, ea omnia, quæ cadens a jure prædicto debebat, præstare teneatur, et si pluribus gratiam hujusmodi fieri contigerit, is præ omnibus obtineat, qui primus publicationem suæ impetrationis fecerit, et possessionem adeptus fuerit aut petierit, omniaque requisita prædicta adimpleverit, quamvis in data sit postremus, et possessio ab alio in publicando negligentiore prius apprehensa fuerit, vel petita. Reservationibus omnibus nominis, administrationis, fructuum etiam omnium, ac pensionum, et aliarum rerum quarumcunque, nec non facultatibus, indultis et aliis concessionibus, tam ipsis resignantibus, seu cedentibus, qui tamen possessionem ab initio ipsa dimiserint, quam aliis hujusmodi resignationibus, cessionibus a Sede Apostolica factis nihilominus validis, plenumque effectum sortituris.

« § 6. Sed ne in beneficiis super possessione, vel proprietate litigiosis litis prosecutio turbari valeat, vel differri in causis hujusmodi contra cedentem ad ulteriora, etiam ad sententiam definitivam et rem judicatam, ac illius executionem quousque ille, qui gratiam ex resignatione seu cessione, aut ex omnia forma publicationis hujusmodi obtinuit, ad causam per se, vel procuratorem legitimum accesserit, litemque hujusmodi suscepit, eodem modo, et ordine procedi possit, quo potuisset legitime si cessio hujusmodi facta non fuisset; ac quidquid interim sic procedendo decretum, et expeditum fuerit sive cum cedente, sive contra eum, etiam postquam ipse, vel quisvis alius incumbentia sibi secundum prædicta præstiterit, non solum circa fructus, sed etiam circa possessionem, et ipsum jus, quod cessum est, va-

leat omnino, et vim obtineat, illumque ipsum cui gratia facta est, non minus afficiat, quam si, ipso legitime citato, contra eum decretum et expeditum fuisset, nec ipse adversus hæc prætextu non acceptatæ gratiæ, vel etiam illius ignorantæ, aut citationis, vel intimationis velexsecutioni contra ipsum minime demandatæ, aliave ratione valeat excusari. Possit tamen ipse, etiam si in lite et causa hujusmodi subrogatus non sit, quocumque ad illius prosecutionem et terminationem venire, et a iudice, coram quo causam ipsam etiam ex delegatione pendere contigerit, in illis ipsis statu et terminis, in quibus tunc eam esse repererit, etiam absque rescripto speciali admitti.

« § 7. De beneficiis autem, quæ deinceps in manibus ordinariorum collatorum, etiam cardinalium, etiam indulta et facultates ad hoc ab Apostolica Sede habentium, ac legatorum etiam de Latere, et delegatorum etiam specialium ejusdem Sedis extra Romanam curiam residentium, etiam ex causa permutationis contigerit, ipsi intra mensem negotium universum admissionis, vel rejectionis resignationis hujusmodi, et si per eos facienda erit, provisionis resignati beneficii, juxta Apostolicas et alias canonicas sanctiones omnino absolvant. Et qui sic provisus fuerit, intra tres menses, a die sibi factæ provisionis illam publicet, et possessionem beneficii capiat modo et forma supra dictis, alioquin illis elapsis, nulla sit ejus provisio, et beneficium vacare censeatur eo ipso.

« § 8. Ordinariique, et alii prædicti, qui hæc, uti eis præscribuntur, non perfecerint, ea casu potestate disponendi de ipsis beneficiis sint ea vice privati, eorumque dispositio eo ipso ad Sedem Apostolicam devoluta existat, ut aliis idoneis ab ipsa Sede duntaxat modo, et forma prædictis concedantur; decernentes sic per quoscunque judicari debere, nec non irritum, et inane, quidquid secus super his per quoscunque scienter vel ignoranter contigerit attentari.

« § 9. Non obstantibus prædicti Pii V, et aliis omnibus aliorum prædecessorum nostrorum constitutionibus de publicandis resignationibus hujusmodi hactenus editis et reformatis, quas omnes omnino abrogamus. Ita tamen, quod in publicandis illis resignationibus, quæ in manibus nostris hucusque factæ, et a Nobis admittæ sunt, et tempus ad eas publicandas, juxta dicti Pii prædecessoris constitutionem nondum effluxit, constitutio ipsa, quoad eas duntaxat, integre observetur. Nec non resignantium sive cedentium voluntatibus, conditionibus, protestationibus et clausulis in ipsismet resignationibus, cessionibus seu procuratorum constitutionibus, et mandatis, ac alias etiam ad præservationem suorum jurium, et significationem, quod non aliter, nec alio modo resignant seu cedunt appositis, et quacunque verborum vi, formula et multiplicatione expressis, nec non indultis, privilegiis et gratiis Apostolicis, etiam prædictis cardinalibus, ac eorum, et nostris familiaribus, continuis commensalibus, nec non littera-

cum Apostolicarum scriptoribus, abbreviatoribus, cæterisque Romanæ curiæ officialibus, et ex quibusvis causis quomodocunque concessis et confirmatis, quæ omnia etiam tollimus et annullamus, cæterisque contrariis quibuscunque

« § 10. Ut autem præsentibus amplius innotescent, volumus, ut earum exemplis etiam impressis, notarii publici manu subscriptis, et sigillo personæ in dignitate ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides ubique, in iudicio, et extra illud adhibeatur, quæ adhiberetur eisdem præsentibus si forent exhibitæ vel ostensæ. Mandamusque illis in librum Quinternum appellatum Cancellariæ apostolicæ ad perpetuam rei memoriam de more referri.

« Datum Romæ apud S. Petrum anno Incarnationis Dominicæ 1584, Nonis Jan. Pontificatus nostri anno duodecimo. »

(82. Finis autem hujus constitutionis est ut tollantur omnes fraudes et gravia inconvenientia, quæ ex occultis beneficiorum ecclesiasticorum resignationibus, cessionibus et permutationibus in dies oriebantur.

(83. Primo, nempe, ut evitentur fictæ resignationes. Secundo, ne resignantes aut permutantes remaneant in beneficiis, et exerceant actus invalidos jurisdictionis, præsertim in sacramentorum administratione cum maximis periculis et incommodis animarum. Tertio, ne occulte resignantes aut permutantes post resignationem et permutationem, fructus, decimas et alia hujusmodi indebite recipiant ex beneficiis jam resignatis et permutatis. Quarto, ne ordinarii collatores beneficiorum defraudentur in suis juribus, nunquam scientes, quis sit verus et legitimus possessor, aut cujus morte vacaturum sit beneficium, et ne alia hujusmodi oriantur non parva incommoda. Sic doctores communiter.

(84. Ex dispositione igitur dictæ constitutionis publicari debent resignationes, et permutationes omnium beneficiorum, sive ipsa beneficia sint simplicia, sive curata, sive electiva, sive jurispatronatus, sive sæcularia, sive reservata, sive non. *Comm.* Estque faciendæ publicatio in resignatione simplici, seu dimissione beneficii facta in manibus ordinarii. *Ventr. Prax.*, pag. 3, adnot. 5, § 2, num. 80, et dd. alii, *ibid.*

(85. Item publicari debent resignationes et permutationes beneficiorum, etiamsi factæ sint cum reservatione fructuum, administrationis, pensionis, regressus vel accessus. Parisius, lib. xi q. 5, n. 1 et seq.; Garcias, *De benefc.*, p. 11, c. 3, n. 273 et seq.; Azorius, part. ii, l. vii, c. 24, q. 7; Pirrhing, l. i *Decr.*, tit. 9, q. 106; La Croix, lib. iv, n. 1070, et alii.

(86. Etiamsi resignationes essent nullæ et invalidæ, si alii beneficia eo colore obtinuerint, faciendæ sunt publicationes. Garcias, *loc. cit.*, num. 776; Leuren., part. iii, quæst. 782; La Croix, *loc. cit.*, n. 1070, et communis aliorum per præcisa verba dictæ constitutionis sub § 5, ibi: « Etiamsi illæ alias nullæ et invalidæ essent. »

(87. Item publicari debent cessiones et retrocessiones litis beneficiæ, et jurium quorumcunque; *Communis*, per verba præcisa d. constit. sub § 2, ibi: « Nec non litis et jurium quorumcunque cessiones ac retrocessiones. »

(88. Publicari tamen non debent beneficia majora consistorialia, sive quæ in consistorio conferuntur, uti sunt episcopatus, archiepiscopatus, primatus, patriarchatus; in ipsis enim cessat ratio fraudis, cum in præsentia Papæ conferantur. *Communis*. (89. Alia minora beneficia consistorialia, quæ extra consistorium providentur, uti sunt abbatia, prioratus, et hujusmodi, publicari debent. Paris., l. c., q. 3, n. 25; Azorius, l. cit., c. 24, q. 5; Pirrhing, *loc. cit.*, n. 102, et alii communiter per expressa verba dictæ constitutionis, § 4.

(90. Ad hanc publicationem faciendam tenentur omnes resignarii etiam exempti, quamvis sint officiales curiæ Romanæ, et cardinales. Item illi, qui impetrant beneficia vacantia ob non factam a resignariis publicationem. Item secundus resignarius quamvis primus publicarit. Paris., *loc. cit.*, quæst. 4; Azor., *loc. cit.*, qu. 6; La Croix, *loc. cit.*, num. 1060; Pirrhing, *loc. cit.*, n. 105, et alii communiter. Item publicatio faciendæ est ab utroque permutante. Leuren., l. c., quæst. 776; Parisius, Azor., Cochier, quos citat, et sequitur La Croix, *loc. cit.*, n. 1109, contra Navar. Barbosam et Ventrigl. putantes satis esse fieri ab alterutro. (91. Unius tamen negligentia et omissio non nocet alteri. Gonzal., Parisius, Tondut. apud Leuren., *loc. cit.*, q. 871, n. 4, et La Croix, *loc. cit.*, n. 1109, arg. l. *Sancimus* 22, cod. *De panis*, ibi: « Peccata igitur suos teneant auctores, nec ulterius progrediatur metus, quam reperiatur delictum; » cap. *Quæsiuit* 2, De his quæ fiunt a majori parte capituli, ibi: « Cum peccata suos auctores tenere debeant, » etc., cap. *Cognoscentes* 2, De constitutionibus, ibi: « Rem, quæ culpa caret, in damnum vocari non convenit, » et cap. *Non debet* 21, De regul. jur. in 6, ibi: « Non debet aliquis alterius odio prægravari. »

(92. Obtinentes beneficium non resignatum, sed pure dimissum, v. g. per assecutionem incompatibilis, non tenentur ad hanc publicationem. Leuren., *loc. cit.*, n. 790; Garc., Barbos., Ventrigl., citati et secuti a La Croix, *loc. cit.*, n. 1070, et alii passim. (93. Item ad hanc publicationem non tenentur obtinentes coadjutoriam cum futura successione. Leuren., *loc. cit.*, q. 762, 767; La Croix, *loc. cit.*, num. 1608, et alii communiter.

(94. Resignationes et permutationes factæ in curia Romana de beneficiis intra montes publicari debent intra sex menses; de beneficiis vero factæ ultra montes, intra novem menses numerandos a data concessionis gratiæ, non autem a die præstiti super ea consensus. *Communis* per expressa verba cit. constitutionis sub § 1. Factæ autem apud ordinarios collatores, etiam cardinales.